

Oprykning af tjenestemandsansatte gymnasielektorer

FOB nr. 81.55

Ikke fundet grundlag for at kritisere finansministeriet, lønnings- og pensionsdepartementets stillingtagen til spørgsmålet om oprykning af tjenestemandsansatte gymnasielektorer fra 31. til 34. lønramme, herunder at ministeriet normalt undlader at indgå aftale om at oprykke lektorer, der nærmer sig pensionsalderen.

(J. nr. 1980-845-70).

A klagede over,

1) at finansministeriet inden for de seneste år havde ændret (skærpet) sin praksis med hensyn til oprykning af tjenestemandsansatte gymnasielektorer fra 31. til 34. lønramme i strid med et løfte fra 1969 i forbindelse med tjenestemandsureformen, og

2) at finansministeriet undlod oprykning af tjenestemandsansatte over 60 år.

Forud for ændringerne i tjenestemandsløvgivningen i 1969 var tjenestemandsansatte adjunkter og lektorer i gymnasieskolerne placeret i 19. og 24. lønningsklasse. Der fandtes endvidere et antal lektorstillinger i 26. lønningsklasse, de såkaldte »superlektorer«. I centraladministrationen var tjenestemandsansatte sekretærer, fuldmægtige og ekspeditionssekretærer i almindelighed placeret i 19. og 24. lønningsklasse og kontorchefer i almindelighed i 26. lønningsklasse.

Ved ændringerne i tjenestemandsløvgivningen i 1969 blev tjenestemænd i stillinger, der hidtil havde været placeret i 19. og 24. lønningsklasse, herunder som nævnt gymnasieadjunkter og -lektorer, henført til lønrammerne 16, 21, 29 og 31, jfr. § 30, stk. 1, i lov nr. 13 (Lovtidende B) af 18. juni 1969 om tjenestemandslønninger m.m. og klassificering af tjenestemandstillinger i staten, folkeskolen og folkekirken. »Superlektorerne« blev henført til lønramme 34, og centraladministrationens kontorchefer i almindelighed til lønramme 36. Ministeren for statens lønnings- og pensionsvæsen (nu finansministeren) blev ifølge lovens § 30, stk. 4, bemyndiget til at oprette et antal stillinger ved bl.a. gymnasieskolerne i lønramme 36 (studielektorer).

Lønnings- og klassificeringslovens § 30, stk. 3, fik i overensstemmelse med et forslag fra tjenestemandskommissionen af 1965 følgende indhold:

»Ministeren for statens lønnings- og pensionsvæsen kan oprykke et antal af de i stk. 1 omhandlede tjenestemænd til lønramme 34, når de selvstændigt træffer afgørelse inden for væsentlige sagsområder eller bestrider et arbejde, som forudsætter en betydelig specialviden, særlig pædagogisk indsigt eller andre tilsvarende særlige kvalifikationer.«

I sine bemærkninger til forslaget til denne bestemmelse anførte tjenestemandskommissionen af 1965 bl.a. følgende (betænkning 483/1969, 3. del, s. 140, 1. sp.):

»...

Det har vist sig ønskeligt at kunne oprykke særligt kvalificerede tjenestemænd, som er henført til de i stk. 1 og 2 omhandlede lønrammer, til højere aflønning. Det drejer sig om tjenestemænd, der i kraft af specialviden eller andre forhold varetager opgaver, som ligger ud over, hvad der normalt kræves af sådanne tjenestemænd, der ikke er ansat i chefstilling. Det foreslås derfor i stk. 3, at ministeren for statens lønnings- og pensionsvæsen skal kunne oprykke et antal af sådanne tjenestemænd til lønramme 34.

...«

Reglerne i lønnings- og klassificeringsloven gælder kun, indtil aftale måtte blive truffet i medfør af § 45 i tjenestemandsløven, jfr. lønnings- og klassificeringslovens § 1. I overensstemmelse hermed er flere af bestemmelserne i lønnings- og klassificeringsloven senere blevet afløst af aftaler indgået i medfør af tjenestemandsløvens § 45. Dette gælder dog bl.a. ikke bestemmelsen i lønnings- og klassificeringslovens § 30, herunder stk. 3, der således fortsat er gældende.

Baggrunden for indsættelsen af bestemmelsen om lovens gyldighedstid var de nye regler i tjenestemandsløvens §§ 45 ff, hvorefter løn- og andre ansættelsesvilkår for tjenestemænd fremover som udgangspunkt skulle fastsættes ved aftale mellem på den ene side ministeren for statens lønnings- og pensionsvæsen (nu finansministeren) og på den anden side de centralorganisationer, med hvilke der er indgået hovedaftale, jfr. lovens § 49.

Det fremgår af lovens § 46, at det er forudsat, at forhandlingerne i forbindelse med aftaleindgåelse og -fornyelse for så vidt angår justering af tjenestemandenes lønvilkår tager sigte dels på fastsættelse af et samlet beløb til justeringer - opgjort enten som et kronebeløb eller som en bestemt procentdel af den samlede lønsum - og dels på anvendelsen af det samlede beløb.

For så vidt angår anvendelsen af det samlede beløb til justeringer, fremgår det af forarbejderne til tjenestemandsløven, at der under forhandlingerne må søges tilvejebragt en passende balance mellem ændringer vedrørende de nedenfor nævnte forhold, idet summen af de hermed forbundne udgifter forudsættes at svare til det samlede beløb, som der ved aftalen er opnået enighed om at stille til rådighed:

- "a. ændring af tjenestemandsstillingers klassificering,
- b. ændring af satser og gruppering vedrørende stedstillæg,
- c. ændring af satserne for ydelser, der må betragtes som arbejdsvederlag, og som ydes ud over den faste lønning,
- d. udgiftsforøgende ændringer af generelle bestemmelser vedrørende ansættelsesvilkår,
- e. generel justering af grundlønningerne.

...«

Efter tjenestemandsløvens § 46 er det som udgangspunkt overladt til parterne at træffe aftale, såvel om, hvor stor en del af det samlede beløb der skal afsættes til omklassificeringer, som om, hvilke stillinger der inden for rammerne af denne »pulje« skal søges omklassificeret.

Vedrørende de oprykninger til lønramme 34, der blev aftalt i de første år efter lovens ikrafttræden, henviste A i sin skrivelse til ombudsmanden til nogle op-

lysninger, som han havde modtaget fra Gymnasieskolernes Lærerforening, herunder en kopi af en skrivelse af 25. september 1975 fra Gymnasieskolernes Lærerforenings formand til et medlem, der bl.a. indeholdt følgende:

»...

Alle de tjenestemandorganisationer, der senere skulle hente resultater hjem fra denne løfteparagraf, har haft store problemer - ikke mindst juristerne og officererne. GL - eller dengang Statsskolernes Lærerforening - havde en bedre forhåndsftale end de øvrige, fordi vi ikke havde fået vore 26-lektorer i 36. lønramme. Det er rigtigt, at SL's formand en overgang regnede med, at aldersgrænsen kunne komme helt ned på 52 år, men staten var fra starten karrig med stillingerne og ved den første oprykning, der først kom i foråret 1971, men med tilbagevirkende kraft til 1. januar 1970, blev reglen, at man skulle være fyldt 58 år 1. januar 1970 og have stået 5 år på sidste trin. Til gengæld fik vi oprykket så at sige alle, der opfyldte disse betingelser. Næste gang, nemlig i efteråret 1971, var alderen fortsat 58 år (pr. 1. januar 1971), men man skulle nu kun have stået 3 år på sluttrin. Igen oprykkede man de lektorer, der opfyldte betingelserne.

Da vi skulle oprykke tredje gang, nemlig pr. 1. april 1973, var staten helt umedgørlig. Staten ville ikke høre tale om automatik, AC, som vi jo forhandler igennem, skulle betale for alle oprykningerne af den pulje, der stilles til rådighed for individuelle omklassificeringer, og føjede dertil 2 betingelser, nemlig at der ikke måtte udnævnes tjenestemænd over 60 år, og at udnævnelserne ikke måtte ske efter et anciennitetsprincip, men skulle ske efter et kvalifikationskriterium.

Efter pres fra GL's og AC's side kom ingen af disse betingelser til at influere på udnævnelserne i GL's område.

Med de penge, der var til rådighed i puljen, kunne vi faktisk kun få 22-23 stillinger, men det lykkedes at få staten til at betale halvdelen, så vi fik 45 stillinger pr. 1. april 1973.

...«

Om de følgende års forhandlinger fremgik følgende af et internt notat fra finansministeriet af 4. november 1980:

»...

Ved de hidtidige oprykninger var der ikke taget hensyn til, hvorvidt den pågældende lektor var over 60 år eller ej.

Imidlertid gav det forhold, at der skete omklassificering til en højere lønramme af tjenestemænd, der nærmede sig pensionsalderen, anledning til revisionsmæssig kritik. (2. revisionsdepartements skrivelse af 12. oktober 1972 til lønnings- og pensionsdepartementet; min bemærkning).

Dette medførte, at finansministeriet udsendte ... cirkulærskrivelse af 29. oktober 1974 om betydningen af en tjenestemands alder for gennemførelsen af ændret placering i lønrammen.

Dette cirkulære havde forinden udsendelsen været forelagt AC, der meddelte, at man ikke havde bemærkninger til det. (AC's skrivelse til finansministeriet af 15. oktober 1974; min bemærkning).

I 1975 blev fra GL og undervisningsministeriet indstillet, at 62 lektorer blev oprykket, hvilket svarede til antallet efter den hidtil anførte retningslinie. Man anførte i indstillingen, at de ældste i den omhandlede gruppe var fyldt 60 år, men at de alle havde været indstillet tidligere. Fra AC's side kunne man under hensyn til den afsatte puljes størrelse kun gå med til, at 19 stillinger oprykke-

des, hvilket man ved forhandlingerne var enige om. Nogle af de omhandlede personer var over 60 år. Ved disse forhandlinger blev det endvidere meddelt AC, at man for fremtiden under hensyn til revisionskritik og under hensyn til cirkulærskrivelsen af 29. oktober 1974 ikke kan gå med til, at personer over 60 år blev omklassificeret fra lønramme 31 til lønramme 34. Dette gjaldt for alle persongrupper, som er nævnt i LKL § 30, stk. 3, jfr. stk. 1.

Ved forhandlingerne i 1977 var puljen af en sådan størrelse, at der var penge til oprykning af 7-8 lektorer. GL ønskede imidlertid disse penge anvendt til oprykning af lektorer, der var fra 61 til 68 år gamle. Under hensyn til cirkulæret af 29. oktober 1974 og det ved forhandlingerne i 1975 udtalte kunne vi ikke gå med hertil. Fra AC's side ønskede man imidlertid ikke pengene anvendt til omklassificering af yngre lektorer, og resultatet blev, at der ikke skete nogle omklassificeringer fra lønramme 31 til lønramme 34 af gymnasieområdets tjenestemandsansatte lektorer, men at pengene blev anvendt inden for andre af AC's grupper.

Ved forhandlingerne i 1980 kunne der inden for puljen omklassificeres 9 lektorer, og da de lektorer alle var under 60 år den 1. oktober 1980, blev dette accepteret herfra.

...«

Finansministeriets omtalte cirkulære af 29. oktober 1974 om betydningen af en tjenestemands alder for gennemførelsen af ændret placering i lønramme indeholder følgende:

»1. Ved behandlingen af sager om besættelse af ledige stillinger, omklassificering af stillinger og oprykning af tjenestemænd, jfr. lønnings- og klassificeringslovens § 30, stk. 3, har det af finansministeriet været lagt til grund, at højere lønrammeplacering af tjenestemænd, der nærmer sig pensionsalderen, normalt ikke bør finde sted.

2. Med udgangspunkt i konkrete sager, der har givet anledning til revisionsmæssig kritik, har finansministeriet overvejet spørgsmålet om eventuel fastsættelse af aldersmæssige betingelser for oprykning til højere lønramme.

Da der inden for tjenestemandsområdet gælder forskellige bestemmelser om pensioneringsalder, har man ikke ment, at der på nuværende tidspunkt burde fastsættes bestemte aldersgrænser, men skal henstille, at styrelserne såvel ved besættelse af ledige stillinger som ved fremsættelse af forslag om omklassificering af bestående stillinger almindeligvis følger det under punkt 1 nævnte synspunkt. I denne forbindelse henledes opmærksomheden også på den ved tjenestemandspensionslovens § 3 hjemlede adgang til afsked på grund af alder fra udgangen af den måned, hvori tjenestemanden fylder 60 år.

3. Som videreførelse af en praksis, der er fulgt i dele af lokalforvaltningen, vil der for hele tjenestemandsområdet i staten, folkeskolen og folkekirken kunne gøres en undtagelse fra den ovennævnte retningslinje. Individualiserede chefstillinger vil uden hensyn til indehavernes alder kunne foreslås oprykket til højere lønramme, når omklassificeringen er begrundet i en udvidelse af stillingernes indhold og omfang, efter at de er blevet besat med de nuværende indehavere.«

I skrivelsen af 12. oktober 1972 til lønnings- og pensionsdepartementet havde 2. revisionsdepartement (nu rigsrevisionen) henstillet, »at lønnings- og pensionsdepartementet ved fremtidige aftaler med de forhandlingsberettigede organisationer om dette spørgsmål tager sådanne forbehold med hensyn til personkredsen, at man undgår oprykninger, der i det væsentlige kun har pensionsmæssig betydning...«

I en skrivelse af 19. november 1980 til A anførte finansministeriet bl.a., at »nævnte cirkulærskrivelse praktiseres således, at der ikke længere indgås aftaler om individuelle oprykninger - herunder til aflønning efter lønramme 34 - af tjenestemænd, der er fyldt 60 år«.

I forbindelse med A's egne undersøgelser af sagen blev der den 11. februar 1981 afholdt et møde i finansministeriet mellem repræsentanter for ministeriet og AC. A deltog i mødet som repræsentant for AC. Ifølge AC's referat af mødet udtalte kontorchef B fra finansministeriet bl.a. følgende:

»... at finansministeriet havde spurgt ombudsmanden, om administrationen kunne anlægge en aldersgrænse for oprykningen. Ombudsmanden havde svaret bekræftende under den forudsætning, at der var mulighed for at fravige reglen i visse tilfælde, og (B) gjorde rede for et par tilfælde, hvor dette var sket. På et spørgsmål svarede han, at der naturligvis også inden for GL's område ville være mulighed for at fravige 60-årsreglen, men at det skulle være i ganske særlige tilfælde, og han tvivlede på, at der var mange af den slags tilfælde.

...«

I en udtalelse af 15. juni 1981 oplyste finansministeriet, at ministeriet med den nævnte udtalelse sigtede til en skrivelse af 1. april 1980 fra ombudsmanden til finansministeriet i en nærmere angiven sag. I den nævnte skrivelse udtalte ombudsmanden bl.a. følgende om finansministeriets cirkulære af 29. oktober 1974 om betydningen af en tjenestemands alder for gennemførelsen af ændret placering i lønramme:

»...

Finansministeriets udstedelse af det omtalte cirkulære nr. 227 af 29. oktober 1974 kan ikke give mig grundlag for at udtale kritik. Cirkulæret indeholder alene en *henstilling* til styrelserne om *almindeligvis* at følge det synspunkt, at »højere lønrammeplacering af tjenestemænd, der nærmer sig pensionsalderen, *normalt* ikke bør finde sted.« (fremhævet af mig). Som det ses, er der ikke ved henstillingen tilkendegivet en fast aldersgrænse som afgørende for spørgsmålet om højere lønrammeplacering. Jeg forstår tilkendegivelsen som alene gående ud på, at aldersmæssig nærhed af pensionsalderen bør tages i betragtning som et væsentligt hensyn imod højere lønrammeplacering ved de konkrete afgørelser herom (jo nærmere en ansøger til en advancementsstilling er ved pensionsalderen, desto større fortrin i kvalifikationer må han have for at kunne foretrækkes fremfor yngre medarbejdere). Og da det nævnte hensyns begrundelse må anses for saglig, kan denne opfattelse ikke kritiseres.

...«

I cirkulære nr. 47 af 11. marts 1980 (vedrørende betydningen af en tjenestemands alder for gennemførelsen af ændret placering i lønramme) har finansministeriet i tilslutning til cirkulæret af 29. oktober 1974 og under henvisning til de i 1979 ændrede regler om førtidspensionering af tjenestemænd understreget, »at styrelserne på baggrund af de ændrede førtidspensionsregler bør være opmærksomme på betænelighederne ved oprykning til højere lønramme af tjenestemænd, der er fyldt 60 år.«

I den foreliggende sag anførte A og Gymnasieskolernes Lærerforening nærmere følgende til støtte for A's ovenfor nævnte klagepunkter:

ad 1. Oprykning af gymnasielektorer til lønramme 34.

A og Gymnasieskolernes Lærerforening henviste til, at finansministeriet i forbindelse med forhandlingerne om en ændret tjenestemandslovgivning i 1969

afgav et løfte til forhandlerne fra tjenestemandorganisationerne om, at alle gymnasieadjunkter og -lektorer, der hidtil havde været placeret i 19. og 24. lønningsklasse, bortset fra enkelte undtagelser, kunne regne med en oprykning til den nye lønramme 34 efter et alderskriterium, og inden de opnåede pensionsalderen.

Som nævnt ovenfor blev »superlektorer« og kontorchefer, der hidtil havde været i samme (26.) lønningsklasse, ved tjenstemandsreformen overført til henholdsvis 34. og 36. lønramme. Gymnasieskolernes Lærereforening havde accepteret dette mod, at finansministeriet til gengæld afgav nævnte løfte om oprykninger til lønramme 34 samt et løfte om oprettelse af nye stillinger i lønramme 36, studielektorer.

Det nævnte løfte fra finansministeriet om oprykninger blev ikke nedfældet i en egentlig aftale, men efter A's opfattelse måtte der findes et notat eller mødereferat i finansministeriet, hvoraf løftet fremgik.

Finansministeriet henviste heroverfor i sin skrivelse af 19. november 1980 til A til bestemmelsen i lønnings- og klassificeringslovens § 30, stk. 3, og forarbejderne hertil. Om de forudgående forhandlinger oplyste finansministeriet:

»... at der i forbindelse med forhandlingerne i tjenstemandskommissionen om udformningen af den omhandlede oprykningsbestemmelse fra finansministeriets side blev givet tilsagn om, at bestemmelsen for så vidt angik adjunkter og lektorer i gymnasieskolen ville blive praktiseret således, at disse tjenestemænd med hensyn til adgangen til oprykninger til aflønning efter lønramme 35 ville blive ligestillet med tjenestemænd i lønramme 16/31 i centraladministrationen.

For anvendelse af oprykningsbestemmelsen er det i øvrigt en forudsætning, at der ved de egentlige lønforhandlinger med tjenestemændenes centralorganisationer opnås enighed om at afsætte et beløb til ændringer i den lønmæssige placering af tjenstemandsstillinger. Hvor stor en del af et sådant afsat beløb der skal medgå til oprykninger til lønramme 34 og fordelingen heraf på de enkelte personalegrupper i lønramme 16/31, fastlægges ved aftale mellem finansministeriet og Akademikernes Centralorganisation (tidligere Danske Statsembedsmænds Samråd), der bl.a. repræsenterer Gymnasieskolernes Lærereforening.

...«

Finansministeriet henviste til, at der ved omklassificeringsforhandlingerne siden 1971 var indgået aftaler om oprykning af et antal tjenstemandsansatte adjunkter/lektorer i gymnasieskolen til lønramme 34 i overensstemmelse med de nævnte retningslinjer.

A og Gymnasieskolernes Lærereforening anførte endvidere, at A's synspunkter blev støttet af forløbet af forhandlingerne om oprykning til lønramme 34 de første år efter lønnings- og klassificeringslovens ikrafttræden.

Heroverfor anførte finansministeriet ifølge AC's referat af mødet den 11. februar 1981 i finansministeriet bl.a. følgende:

»...

(B) var enig i, at det ved de første omklassificeringsomgange var foregået på den af ... (direktør i Gymnasieskolernes Lærereforening; min bemærkning) beskrevne måde. Det hang sammen med, at der dengang var en rimelighed i systemet, som ikke kun GL-området, men samtlige områder fik at mærke. Man havde en række problemer, der skulle løses, uden at man havde en pulje til rådighed. Han kunne huske, at man for GL-områdets vedkommende havde gjort gældende, at der skulle bruges andre kriterier ved oprykning end i admi-

nistrationen, men han fandt ikke, at GL havde et retskrav på for fremtiden, at andre kriterier skulle anvendes for så vidt angår GL's medlemmer ved oprykning til lønramme 34.

...«

ad 2. Undladelse af oprykning af tjenestemænd over 60 år.

A anførte bl.a., at finansministeriets indførelse af denne aldersgrænse er vilkårlig og efter hans opfattelse ulovlig og i strid med det ovenfor under 1) omtalte løfte, for så vidt oprykningen ikke skete inden de ansattes 60. år.

Heroverfor anførte finansministeriet bl.a., at cirkulærskrivelsen var foranlediget af en af rigsrevisionen rejst kritik, og at den blev udsendt efter forudgående forelæggelse for tjenestemændenes centralorganisationer.

I en skrivelse til A udtalte jeg følgende:

»Ved § 26, stk. 15, i lov nr. 13 (Lovtidende B) af 18. juni 1969 om tjenestemandslønninger m.m. og klassificering af tjenstemandsstillinger i staten, folkeskolen og folkekirken, som vedrørte stillinger ved statens gymnasieskoler, studenterkursus og kursus til højere forberedelseseksamen, placeredes i alt 171 stillinger som lektor, der hidtil havde været normeret i 26. lønningsklasse, med henvisning til lovens § 30, stk. 3, i lønramme 34. Alle øvrige stillinger som adjunkt/lektor, der hidtil havde været normeret i 19./24. lønningsklasse, placeredes i den såkaldte fælles akademiske lønramme, dvs. lønramme 16, 21, 29 og 31, jfr. nærmere lovens § 30, stk. 1 til 2.

Som tidligere omtalt hjemlede lovens § 30, stk. 3, at ministeren for statens lønnings- og pensionsvæsen under visse nærmere angivne betingelser kunne oprykke et antal af de i stk. 1 nævnte tjenestemænd (tjenestemænd i den fælles akademiske lønramme, herunder adjunker/lektorer) til lønramme 34.

I skrivelse af 29. januar 1971 meddelte ministeriet for statens lønnings- og pensionsvæsen undervisningsministeriet, at man efter forhandling med Danske Statsemployer Samråd i medfør af den nævnte bestemmelse havde fastsat, at der ville kunne ske oprykning af bl.a. de lektorer ved statens gymnasieskoler og studenterkursus, som pr. 1. januar 1970 var fyldt 58 år og havde været sammenlagt mindst 5 år på slutløn i lønramme 31, henholdsvis 24. lønningsklasse. Oprykningerne havde virkning fra den 1. januar 1970. Siden da er spørgsmålet om oprykning som nævnt i lønnings- og klassificeringslovens § 30, stk. 3, blevet reguleret ved aftale mellem på den ene side finansministeriet, lønnings- og pensionsdepartementet, og på den anden side tjenestemændenes centralorganisationer, jfr. tjenestemandslovens §§ 45 ff.

Den første af disse aftaler, der blev indgået den 27. august 1971, indeholdt som § 15 en bestemmelse, hvorefter der ved statens gymnasieskoler og studenterkursus kunne gennemføres oprykning fra lønramme 16/31 til lønramme 34 af lektorer, som pr. 1. januar 1971 var fyldt 58 år og havde været sammenlagt mindst 3 år på slutløn i lønramme 31, henholdsvis 24. lønningsklasse. Ved de siden da indgåede aftaler har der alene kunnet opnås enighed om oprykning af et bestemt antal stillinger, jfr. nærmere ovenfor s. 56-57. Ved aftalefornyelserne pr. 1. april 1977 skete der dog på grund af manglende enighed ingen oprykninger fra den fælles akademiske lønramme til lønramme 34 inden for gymnasieområdet, se ovenfor s. 57.

Som det fremgår af det foregående er spørgsmålet om oprykninger af stillinger som adjunkt/lektor inden for gymnasieområdet m.v. fra den fælles akademiske lønramme til lønramme 34 - som forudsat ved tjenestemandslovens gennemførelse - siden 1971 sket ved aftale efter reglerne i lovens kapitel 10 (§§ 45 ff). Den ene part i sådanne aftaler (centralorganisationerne) falder uden for området for min virksomhed, og da aftalerne indgås mellem i princippet ligestillede parter, vil jeg kun kunne kritisere den aftalepart, der er omfattet af området for min virksomhed - her finansministeriet, lønnings- og pensionsdepartementet - hvis der i forbindelse med aftaleindgåelserne foreligger særlige omstændigheder.

Ved min gennemgang af sagen har jeg ikke fundet, at dette er tilfældet.

Jeg skal herom nærmere bemærke følgende:

Som tidligere fremhævet indeholdt lønnings- og klassificeringsloven af 1969 som § 1 en udtrykkelig bestemmelse, hvorefter reglerne i denne lov kun gælder »indtil aftale måtte blive truffet i medfør af (tjenestemandslovens) § 45 ..., jfr. dog (tjenestemandslovens) § 46 ...«. Denne bestemmelse indebærer bl.a. at reglerne i lønnings- og klassificeringsloven ikke kan anses som en retligt bindende begrænsning for, hvilke aftaler der kan indgås i medfør af de nævnte bestemmelser i tjenestemandsloven. Allerede af den grund finder jeg det upåkrævet at gå nærmere ind på, hvilke tilkendegivelser der under forhandlingerne i tjenestemandskommissionen måtte være givet fra repræsentanter for ministeriet for statens lønnings- og pensionsvæsen med hensyn til, hvilke resultater der kunne forventes opnået under kommende aftaleforhandlinger, idet sådanne tilkendegivelser for en retlig vurdering i hvert fald ikke på længere sigt ville kunne tillægges en mere bindende virkning for staten som aftalepart end de udtrykkelige bestemmelser i lønnings- og klassificeringsloven.

En gennemgang af sagen efterlader i øvrigt det indtryk, at det forholdsvis begrænsede antal omklassificeringer til lønramme 34, hvorom der er ind-

gået aftale i de senere år, i væsentlig grad må tilskrives den omstændighed, at man fra lønnings- og pensionsdepartementets side fra første færd har indtaget det standpunkt, at oprykning til lønramme 34 principielt må anses som en personlig normering, således at der ikke uden ny omklassificering kan ske genbesættelse ved ledighed (regeneration). Som følge heraf har der kun kunnet gennemføres omklassificeringer som nævnt i lønnings- og klassificeringslovens § 30, stk. 3, inden for rammerne af det samlede beløb, som ved aftalefornyelserne afsættes til ændring af løn og andre ansættelsesvilkår, og ønskerne om sådanne omklassificeringer har måttet prioriteres over for de andre ændringer, som man har ønsket at tilgodese inden for disse rammer.

Ved forhandlingerne i 1977 var baggrunden for, at der ikke inden for gymnasieområdet skete oprykninger til lønramme 34 dog efter det oplyste, at man fra lønnings- og pensionsdepartementets side ikke fandt at kunne medvirke til oprykning af lektorer i alderen 61-68 år, jfr. herved finansministeriets cirkulære nr. 227 af 29. oktober 1974. For så vidt angår dette forhold kan jeg henholde mig til den udtalelse, som ombudsmanden tidligere har afgivet om det nævnte cirkulære, som er gengivet ovenfor s. 58. Jeg finder dog anledning til i den foreliggende sammenhæng at tilføje, at cirkulæret inden udsendelsen havde været forelagt for bl.a. Akademikernes Centralorganisation, uden at dette havde givet centralorganisationen anledning til bemærkning, og at der også i forbindelse med forhandlingerne i 1977 opnåedes enighed mellem finansministeriet og centralorganisationerne om indgåelse af aftale, idet det beløb, der under forhandlingerne fra organisationernes side havde været afsat til individuelle omklassificeringer til lønramme 34 inden for gymnasieområdet, i stedet blev anvendt til andre formål.«